

איך ניתן עור עבה לקרנף

לפני שנים רבות, על אי-בודד-לא-מיושב-כלל, גר איש פרסי אחד. הוא חבש כובע גדול, שבו השתקפו קרני שמש בהידור רב, והיה לו גם סכין ותנור אפיה מהסוג שלכן, הבנות, אסור, אבל אסור לגמרי לגעת בו.

כך חי הוא על האי-בודד-ולא-מיושב רק עם הכובע, הסכין והתנור. ויום אחד לקח האיש הפרסי קמח ומים וצימוקים ושזיפים וסוכר והכין לעצמו עוגה. העוגה הייתה ברוחב של מטר ובאורך של מטר ובגובה של מטר שלם. גדולהההה... ובאמת הייתה זו עוגה נפלאה והוא שם אותה בתנור האפייה (שלכן אסור לגעת בו, אך לו מותר) ואפה ואפה את העוגה, עד שנעשתה כולה חומה וריחה רגשני מאד.

אבל בדיוק כשהפרסי התיישב בכדי לאכול את העוגה, ממרכז האי-הבלתי-מיושב-כלל בא קרנף גדול, עם קרן על אפו, זוג עיניים של חזיר ומעט מאד נימוסים. בתקופה זו היה לקרנף עור חלק, הדוק מאד לגופו. לא היו בו קמטים כל שהם והקרנף נראה בדיוק כמו זה של תיבת נח. אך כמובן גדול בהרבה.

בכל אופן לא היו לו, לקרנף זה כל נימוסים, לא אז, לא כעת וגם לא יהיו לו בעתיד.

הקרנף אמר "הו" והפרסי עזב בחיפזון את העוגה וטיפס על דקל גבוה, כשלגופו רק הכובה הנפלא, בו משתקפים קרני השמש בהידור רב. הקרנף הפיל את תנור האפייה באפו, הרים את העוגה בקרן שבאפו, טרף את כולה והלך לו, תוך נענוע בזנבו,

בחזרה למרכז האי-הבודד-הבלתי-מיושב-כלל, הנמצא אי-שם בין איי מאזנדראן, סקוטרס וצוקי אוקונוקס הגדולים.

כשהקרנף הסתלק הפרסי ירד מהדקל הגבוה, הקים את התנור על רגליו וחיבר שיר כזה:

מי שלוקח עוגה

שאפה האיש הפרסי

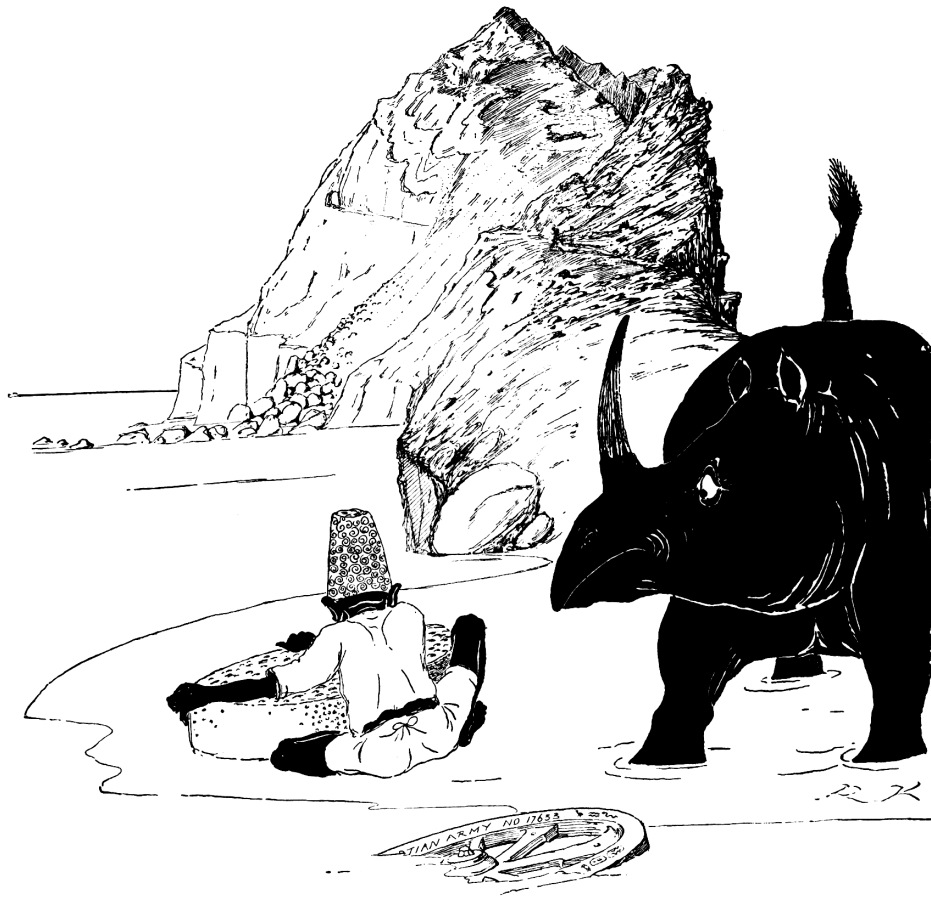
עושה שגיאה גדולה.

וזו הייתה אמת גדולה יותר מאשר ניתן לחשוב תחילה...
מכיוון ש...

לאי-בודד-בלתי-מיושב-כלל בא חמישה שבועות אחרי כן גל חום גדול וכולם הורידו את הבגדים שלהם בכדי להתקרר קצת. הפרסי הוריד רק את הכובע, אבל הקרנף הוריד את עורו, נשא אותו על כתף ובא להתרחץ ולהצטנן בים. בימים אלה העור של קרנף נסגר בשלושה כפתורים תחת בטנו, והיה נראה כמו מעיל גשם.

כשהקרנף עבר ליד האיש הפרסי הוא לא התנצל באף מילה על העוגה שטרף וממילא הרי לא היו לא נימוסים כלל, לא אז, לא עכשיו ולא בעתיד. הוא נכנס ישר לים ונשף בועות דרך אפו. את העור השאיר בצד על החוף.

וכשהפרסי מצא את עורו של הקרנף על שפת הים הוא חייך כל כך שהחיוך שלו סיבב שלוש פעמים סביב פרצופו, והוא רקד שלוש פעמים מסביב לעורו של הקרנף מרוב שמחה. אחר כך הלך לאוהלו ומילא את כובעו בפירווי עוגות. כי הפרסי אכל רק עוגות שאפה לעצמו, ולעולם, אבל לעולם לא טאטא את רצפת אוהלו, כך שהיו שם פירווי עוגה בשפע.

בציור זה האיש הפרסי מתחיל לאכול את העוגה שלו באי-בודד-בלתי-מיושב-כלל, שבים האדום. היום חם מאד והקרנף יצא ממרכז האי, שהוא, כפי שניתן לראות, מאד סלעי.

עור של הקרנף חלק מאד ושלושת הכפתורים שלו הם מתחת לבטן, כך שלא ניתן לראות אותם בציור. הקשקושים שעל כובע של הפרסי הם קרני השמש המשתקפים בו בהידור רב. לא ציירתי קרני שמש אמיתיים, כי הם היו ממלאים את כל הציור. בעוגה רואים את הצימוקים והשזיפים. הגלגל שעל החול הוא אחד הגלגלים מעגלה, בה הפרעה ניסה לעבור את הים האדום. הפרסי מצא את הגלגל על החוף ושמר לו אותו למשחק.

הפרסי נקרא פסטוניה בומוג'ה והקרנף נקרא סטרורקס, כי הוא נושם דרך הפה ולא דרך האף, כמו שצריך. עדיף שלא תשאלו אותי על תנור האפיייה.

ואז לקח הפרסי את עורו של הקרנף, קרצף אותו, ניער אותו ושפשף אותו בפנים בפירוורי עוגות היבשים והמעופשים ובצימוקים שרופים וחרוכים, כמה שרק ניתן היה. אחר כך הניח את העור שוב על שפת הים, טיפס על הדקל הגבוה שעל שפת הים והמתין לראות מה יעשה הקרנף.

הקרנף יצא מהים ולבש את עורו. אבל אחרי שכפתר את שלושת הכפתורים העור התחיל לדגדג לו. הוא ניסה להתגרד, אך זה גרם לו רק לדגדוג יותר גרוע. הוא נשכב על החול והתחיל להתגלגל ולהתגלגל ובכל גלגול הדגדוג והגירוד נעשו גרועים יותר. הוא רץ אז אל הדקל, והשתפשף בגזעו שוב ושוב. הוא השתפשף כל כך חזק שהכפתורים נפלו מהבטן שלו והעור התחיל להתקפל. הוא התקפל לו מעל הכתפיים, ומתחת לבטן ועל הרגליים.

כל זה גרם לו מצב רוח רע, אל לא השפיע כלל על פירוורי העוגה, כי הם נשארו בתוך העור שלו והמשיכו לדגדג. בסוף הלך הקרנף הביתה למרכז האי-בודד-בלתי-מיושב, מרוגז מאד, מדוגדג ומגורד מאד. ומאז לקרנף יש עור בעל קמטים וקפלים, בגלל פירוורי העוגה שבפנים.

אבל האיש הפרסי ירד מהדקל, חבש את כובעו שבו משתקפת השמש בהידור רב, לקח את התנור שלו והלך לכיוון אורטובו, אמיגדלה וכרי דשא של אנטראבו.

בציור זה הפרסי פסטוניה בומוג'ה יושב בצמרת עץ הדקל ומביט בקרנף סטרורקס המתרחץ בים, בחוף האי-בודד-בלתי-מיושב-כלל. זה כבר אחרי שסטרורקס פשט את עורו, והפרסי שפשף אותו בפירורי העוגה. הפרסי מחייך וחושב רק איך הפירורים ידקדקו לקרנף אחרי שילבש את עורו. העור מונח במקום קריר, תחת הסלעים שלרגלי הדקל, כך שלא ניתן לראותו בציור. הפרסי חובש כובע-מלא-הידור ובידו סכין, בה הוא חורט את שמו על גזע הדקל.

הדברים השחורים שעל האיים בתוך הים הם שרידי אניות שנטרפו בים האדום. אבל הנוסעים שהיו על האניות ניצלו כולם והלכו לביתם. הדבר השחור במים, קרוב לדקל, אינו אוניה. זהו סטרורקס הקרנף, המתרחץ בים ללא עורו. הוא שחור לגמרי מתחת לעור שלו בדיוק כמו העור שלו בחוץ. עדיף שלא תשאלו אותי על תנור האפייה.